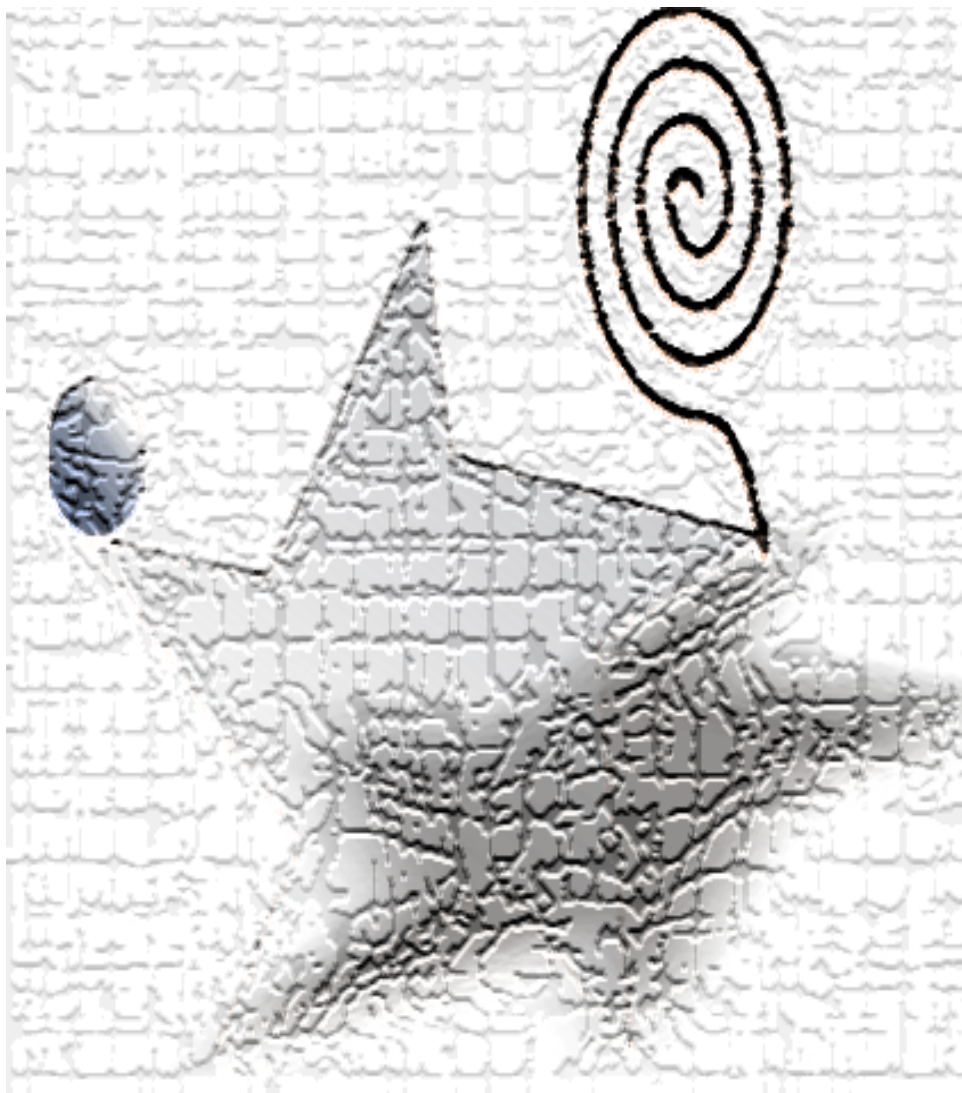

Zoran Jovanović

~ Jutarnji Suton ~

/ zbirka pesama nastala 90tih u Beogradu /

Predgovor

Dragi čitaoci,

dobro došli u zbirku pesama Jutarnji Suton. Sve pesme su nastale tokom 90tih u Beogradu, vreme koje mnogi od nas pamte po teškom životu, ratovima, sukobima i nasilju na svim nivoima. Ali i borbi za slobodu, demokratiju i iskrenom verovanju u bolje sutra. Da li smo ga dočekali, ostavljam svakom da odluči za sebe.

Tokom pripreme, meni je kao autoru značajan izazov predstavljala organizacija zbirke. Pre svega jer su pesme prilično raznovrsne žanrovski. Npr. zbirku otvara dečija pesma, za uzrast 3-4 godine. Nju je teško staviti pored recimo 18. ili 19. koje su apstraktno spiritualne. Na kraju sam odlučio da urednik zbirke bude Hronos, tj. da redosled bude određen vremenom nastanka pesme. Jer ova zbirka i jeste svedočanstvo o jednom vremenu. Ili preciznije, kako umetnik pronalazi utočište u svom srcu, a onda i skriveno blago koje nesebično deli sa svima.

Licenca je CC-BY koja daje korisnicima velika ovlašćenja. Možete je slobodno deliti, kopirati, ili prevoditi, objavljivati itd. To možete raditi u celosti ili po pesmama, kako u besplatne tako i u komercijalne svrhe. Jedini uslov je tribjut izvoru, tj. ovoj knjizi i autoru. Za liberalni pristup sam se opredelio jer smatram da neke stvari još uvek nemaju cenu. Takođe, licenca je kompatibilna sa Radovima Slobodne Kulture. Linkovi su dostupni u tehničkom dodatku.

Pojedini prijatelji su me zamolili da posebno naglasim pesme za decu. Rado ću im izaći u susret. Ne samo da na mladima svet ostaje, već je i naša dužnost da prepoznamo odgovornost u ovom procesu. Na sličan način kao što će i odgovornost očuvanja i napretka planete ostati na mladima. Ja sam siguran da će oni razumeti, a stihovi koje sam posvetio deci obeleženi su pod: 1, 5, 10, 17 i 20.

Ako moje pesme bilo kome ulepšaju život ili obogate srce, smatraću sebe srećnim čovekom.

Zoran R.J.

Tehnički dodatak

Language: Serbian, Serbo-Croatian

Layout: Serbian Latin

Reading/Printing: dotPDF (sysFree Access)

Working/Publish: dotODT (Open/Libre Office)

Licenca: [CC-BY](#), kompatibilna sa [Radovima Slobodne Kulture](#)

Napomena: Ako do vas ne stigne .odt format a imate ambiciju da radite na knjizi ili pesmama, molim vas da me kontaktirate. Rado ću izaći u susret i pružiti svu pomoć u skladu sa mogućnostima. Hvala svima unapred.

O Autoru

Zoran je rođen 1972. u Beogradu gde je završio osnovnu školu i gimnaziju. Kao student tokom godina sukoba na prostorima Jugoslavije, aktivno podržava demokratsku i anti-ratnu opciju. Sledeći svoje unutrašnje impulse posvećuje svoj život proučavanju čovekovog uma, te alternativnih oblasti nauke i pristupa stvarnosti.

Diplomirao je Pozitivnu psihologiju i Stres menadžmenta na UKCHT koledžu iz Londona. Uz to, sertifikovani je Astrolog, Učitelj meditacija i Stres menadžment trener sa preko 25 godina iskustva. Kao jedan od pionira Kompjuterskih nauka u ExYu (od 1985te), daje svoj značajan doprinos u oblastima edukacije, dizajna, programiranja i digitalnih umetnosti. Ovaj poseban spoj drevnog i savremenog, ostaje jedno od najviših vrednosti njegovog dela.

Zoran je autor brojnih radova i projekata vezanih za modernu psihologiju, umetnost i kompjuterske veštine. Kroz aktivnosti u raznim holističkim oblastima, daje sve od sebe da od našeg sveta napravi bolje i lepše mesto za život. Živi i radi u Beogradu.

Jutarnji Suton

--[01].

Maca slatko spava
malena joj glava,
maca nešto sniva
kog mačora siva.

Koji će da je voli
koji će da je čuva
kada dodje kuca
da je ne poruca.

S kim će male mačiće
za decu da rode,
deca da ih hrane
da im daju vode.

Deca da ih vole
i da na njih paze,
kad mačići budu tužni
da ih teše, maze.

--[02].

Devojka širi ruke,
mladić je pored nje,
i ptice što nebom lete
prekrile su sve.

A dečica gledaju meko
i pogledom sežu daleko
u večnost i iza nje
vide devojčice dve.

Dve su - viša i niža,
dve su - dalja i bliža,
biseri sliku što grade
u srcima prepunim nade.

--[03].

Tragovi stoje u snegu,
beleže staze palome,
veliki stvoriše pute
dajući snage malome.

A vetar sto nemirno duva,
krije fjukom sreću
i deli pahulje tragu
uz reči - ne mogu i neću.

Al' jutro veselo svane
i Sunce nebom grane,
kukurik je najav i slava
a Ljubav pobeda prava.

I zalud vetar huči
i preteći zasipa pute
jer dosta je Svetlost sama
da Istina cveta u nama.

--[04].

Pesnik piše što u sebi nosi
dubok ponor, mrak, suze i jad
ili zanos, vedar polet, sreću
ili ljubav, kad je srcem mlad.

Kad popuni listove papira
i pogleda hrabro u stih svoj
tada vidi što videti mora
jasnu sliku svoje duše poj.

Zato pesnik bar malo nek' pazi
i pričuva srdašce od zla
ko ga čita da se ne razboli
jer je mržnja kao zaraza.

--[05].

Cvetak po cvetak buket se stvori
prekrasni buket pastelnih boja
iz njega mirišu odgovori

u njemu je sudbina tvoja i moja.

Cvetak na cvetak buket sve veći
preplavi vidik, osvoji misli
i nestaju granice našoj sreći
a pupoljci jedan uz drugog se stisli.

Cvetak uz cvetak i nema kraja
predivan miris osvaja svet
krenimo zato put zavičaja
jer Ljubav je jedan veliki cvet.

--[06].

Pitanje radosti
u sećanju na prošle dane
kada je jutro želelo da svane
ali mu nisu dali,
kad smo svi bili mali
i kao deca gledali
i sve dobro videli
nismo im se svideli
pa su nas porasli
da budemo k'o i oni.

Odgovor pitanju radosti,
pitajte svu decu sveta
je povratak nevinoj mladosti
godina četvrta, peta.

--[07].

Posmatrao sam oblake
u pozadini jata ptica
koje su kružile
i pravile uvojke u tvojoj kosi,
pustile su da ih vetar nosi.

On ih je odneo daleko
i ja ih ne vidim više,
al' sećanje na njih diše
kroz uvojke u tvojoj kosi.

Stapale su se i pravile oblike,
svojom igrom zadivile oblake

koji im poslaše osmehe
i lagane dodire svoje,
da to su ruke moje
koje te nežno miluju.

--[08].

Mir ljubavi setne
čeka nekog da sretno
u beskraj u zvezda,
mirisu šume
i žuboru planinskog potoka.

Na proplanku radosti
kraj zelenog bora
nadomak mora
ljubav strpljivo stoji.

Kad ušeta Svetlost
i pruži ruku
isceli muku
i izgradi snažan most.

On stabilno stoji
a putevi moji
bivaju obasjani laticama.

--[09].

Vidim - neznanac, lepo odeven,
visok i odlučan, snažno korača
duž bulevara velikog grada
tamna figura prolazi sada.

Pitam se šta li u sebi nosi
jer opija svakim pokretom svojim,
idem za njime, moram da saznam,
neću da ovde besciljno stojim.

I dok ja jurim figuru-neznanca
u želji da otkrijem nešto novo
on okrete glavu, ugleda stranca
i brzim pogledom reče mi ovo:

„ O dobri čoveče što ideš za mnom,

sledi svoj put, ne juri me.
Gomila ljudi već družu se sa mnom,
ja govorim lepo, al' mudrosti - ne.“

--[10].

Skoči, skoči skočiću
nogicu umočiću
muvicu uloviću
i do mora ploviću.

Bežaću od rode
kud me noge vode
u plićaku plivaću
u bari uživaću.

A u more neću
jer je voda slana
a ista je mana
svakog okeana.

Kuća mi je reka
ja sam žabac Kreka.

--[11].

Žubor reke
uz govor drevne obale
kroz prolaze neizmerne
i sukobe neverne i verne.

Mnoštvo razbijenih talasa
presijava Sunce na površini
mnoštvo riba u dubini
živi u miru i tišini.

Kad prodje koji veliki talas
i klobuci jasno se čuju
svežinu jesenjih zvezda
ribar i Mesec poštuju.

A brodovi ne haju puno
i plove lenjo svoj put
noseći bisere moru
u svežu prolećnu zoru.

Mirno gledam sve ovo
prizore šuma iz školjke
i moja barka se mota
po površi reke života.

--[12].

Na pogledu s' prozora
kiša dobuje zemlju
a poneka lampa treperava
dodiruje tamu noći
i gustu, tešku maglu.

Boje se ne vide
kao da se stide
svoga obitavališta
i postaju niko i ništa.

Boje daju živost,
one donose snagu,
daju ukus,
donose zvuk tišini i mladost starosti,
moć nemoći i potvrdu probudjenoj sreći.
Boje životu daju lepotu.

Da nam se vrate
Sunčeva svetlost treba
i vetar da otera maglu
sa prozračno-plavog neba.

--[13].

Kamen nasilja
razbio je lampu
zemlja baulja u mraku
teskoba osvaja seme
generacije ostaju neme.

Teško je pero
još je teži stih
težak je bunt
u grudima svih
koji pošteni jedu hleb.

Neman teskobe, ludila, zlobe
osvaja prostor sramote
a čudan sjaj u očima ljudi
uzima mnoge živote.

I nikom i nikad i nigde
da desi se ova sramota
kad poslednju kap slobode
zlo u tamu zamota.

--[14].

Nemoć pred prosekom
sprečava velike a male
da ostanu u vremenu
i grade život na prostoru.

Poneki nose negaciju
mногоstrukosti svoje
čime sprečavaju inspiraciju
dok na zemljotresima stoje.

I htenje postavlja zamku
nerazumevanja suštine
koju je lako videti
otvorenih očiju
na motivima vremenog ropstva.

A katkad talas većine
sa strahom posmatra prolaz
kroz vrata slobode što vode
u najdivnije visine.

--[15].

Borba se vodi stalna
na podnožju moje doline
okružene planinama htenja
za naklonost reke života
što protiče oazom darodavca.

Odroni zasipaju potok
u želji da ga uguše
i skrenu njegov tok
u pravcu vlastite želje.

Al' ušće njeno nepregledno
i stabilna dubina koja obećava
svedoče njenu snagu
i neuspeh narušiteljev.

Pa čak i da zatvore izvor
voda će naći svoj put
jer veza sa okeanom večnosti
čini je nesavladivo snažnom
a branu odvajanja slabom i nevažnom
na putu do beskrajne slave
na putu do ljubavi prave.

--[16].

Na grudima nosim medaljon zlatni
on preseca horizont Sunčevim zrakom
koji vertikalno pada svetleći svetu
i izlaz iz virova nudi svakom.

Medaljon je poput dijamanta
bisera unutar velike školjke
što lepom rečju otvara sebe
na krilima čuva mene i tebe.

On vetrove kroti, talase miri
i suze tužnog u osmeh prevede
on gasi vatru mirisom proleća
lice obasja buketima cveća.

Čuvaj medaljon ako ga imaš
zahvali ako ga upravo primaš
za Ljubav koja iz njega sija
dok pehar blaženstva srce ispija.

--[17].

Tanana je grana
a na grani vrana
celo jutro gače
sve do neba skače.

Problem joj je velik
grana može pući

ako grana pukne
mora ići kući.

A kuću još nema
pa je sad dilema
da li da je pravi
il' da ide kravi.

Sram te bilo nevaljala vrano
nisi ptica nego buba lenja
smesta sebi kućicu napravi
i ne smetaj komšinici kravi.

A kad kuća bude ti gotova
sve od poda do crvenog krova
ti kravicu u goste pozovi
i postani njen prijatelj novi.

--[18].

Krug saznanja pohadjao ravnicu
da zaključí prolaz svesti
i predje iz smrti u život
kroz napredak linijom darova.

Šta ga je privuklo zelenoj travi
nije znao da objasni samoći
u lucidnom dijalogu sa savešću
koji vodi samoporažavajućoj pobedi.

Možda nemoć pred idealnim
ili svemoć suštine u centru
tek predaja livadi nežnoj
beše krugu jedini izlaz.

Da li to znači nekakav poraz
il' je baš suprotno - pobjeda slavna
kako god gledali našem krugu
ravnica postade misao glavna.

Šetah se tada tražeći znanca
staza krivuda - putanja prava
krug je krugom prestao biti
ostade samo zelena trava.

Kada se vratio pitah za savet

kako da napišem priču o njemu
tada mi reče mišljenje svoje
paletom na kojoj igraše boje:

„Ljubav da općini misao svaku
dajući pravac suštine
a forma muzike, slike, reči
na videlo svima nek' sine.“

--[19].

Zrno peska u pustinji traži
sav Smisao kraja i početka
zbunjen osmeh na licima mami
svakom zrnu baš bez izuzetka.

Par drugova u peščanom zboru
svaki svoje dadoše rešenje
i u skladu s' pogledima svojim
naučiše svoje pokolenje.

Pokolenja poklone primiše
al' želeše i još korak više
pa zaključke nove izmisliše
te ih svojoj deci pokloniše.

Deca deci i sve tako redom
vekovi se mnogi naredjaše
pod zastavom raznih ideala
jedan drugom svoje nametaše.

Za Smisao koji sve miluje
više skoro niko i ne mari
sad je bitno pustinjom vladati
i otpore oštro savladati.

--[20].

Snažno drvo stoji
ničeg se ne boji
vekovima traje
svima nešto daje.

Ptičicama kućicu
u krošnjama svojim

sve ptičice male
ne znam da izbrojim.

Veverici kestenje
za zimu priprema
i sve redom čuva
dok oluja duva.

A dečici jabuke,
kruške, limun žuti,
ananas, banane,
orahe bez mane.

Pomorandže, smokve,
mandarine slatke
i još čuda trista
ispod svakog lista.

Zaljubljene grli,
čuva u svom hladu
osmesima svojim
svima budi nadu.

A za Novu Godinu
ono se veseli
i sa Deda Mrazom
poklone nam deli.

Al' kad drvo plače
dodje malo mače
samo ono ume
drvo da razume.

Mače kaže: „Tiše,
slušaj - drvo diše.“

--[21].

Rotiranjem praviše oblike
negativne zapremine proklizavanja
niko se nije setio da speči
pa čemu sad ljutnja i sve ružne reči.

Mnogi se kasno pojaviše spremni
u svom neznanju pokriše lice
pred rezultatom paklenog čina

kome su dali status sitnice.

I taman se nadjoše ispravitelji
da izgrade ono što žalosno propade
al' nova rotiranja u samom začetku
opet primetiše tek na posletku.

Istorija najzad jasno pokaza
neprestanost gubitka životne trke
što mnoge razumu brzo privede
i spase od niskosti lukave bede.

--[22].

Promenada snova prolazi kroz grad
nasmejan dah veselih lica
ostavlja maglene tragove u hladnoći
izazov stvaranja baca samoći.

Zatečeni prolaznici posmatraju
i dive se duhu mase
koji poziva i mami pobeđu
dok ulične svetiljke tamu gase.

Iskrenost pleni, pogledi sneni
otvoren poziv privlači mnoge
odziv korača dignuta čela,
veselog duha, pogleda smela.

Nošeni zvukom, čili se osmeh,
monolit je snažan u svom jedinstvu
nesklad je poraz, sputava let
u parku postanja urezan svet.

--[23].

Visina pahulja belih
pada na snenu čistinu
presijava titraj - svetlost svanuća,
vibrira dušu ritmom ganuća.

Pad je njihov poraz
pad je poraz moje snage
ali ja izabrati mogu
ustati i stati na tle

i skočiti visoko, dokle pogled seže.

Sve do oblaka belih,
ptica, meseca, zvezda
i unutar lastinog gnezda
dok najavu proleća čekam
kraj malenog zrna sudbe planete.

Pravo do tvoga srca
kroz bistar, nasmejan pogled
iskrene želje za harmonijom
mladosti, radosti i ushićenja
pred razumevanjem divnog snovidjenja.

--[24].

Stvaranje daje svoj dodir
ovenčan slavom,
ogrnut ljubavlju
u postelji ružinih latica
cveta na šarenoj prostirci.

Pridajem značaj samoći
i znam da nije u meni
odsajaj njenog plavetnila
kao sredstvo saznanja svetova.

Poslušaj tišinu,
ona zna svoj put,
zna prave reči za svačiju dušu
i uvek će dati svoj odraz
u jezeru tvoga smirenja.

Poslušaj jezero sreće
i videćeš život u cvatu
na svakoj latici pupoljak novi
dok stvaranje svetli u zlatu,
obasjava gejzire počasti.

--[25].

Ne poznajem smisao oblika
narušava pogled u prazno
i odsustvo misli pozove
u pohod na nemirne snove.

Poskakujem po oblicima
bliskim i dalekim suvenirima
gradim svoj svet na poznanju
a put na blagom saznanju.

Put je posut morskim talasima
sobama ovenčanim koralima
školjkama u dubinu što vuku
ka nepoznanici stvaranja talasa.

Ne poznajem smisao oblika
možda je tako i bolje
kad netragom slediti mogu
principe slobodne volje
i opravdane odgovornosti
istorije pred budućnošću.

--[26].

Povetarac postupaka
gde su okviri samoće
unutar granice tužni pogledi
maštu bude usamljeni dvogledi
grčevito stegnuti rukama.

Negde daleko nesvakidašnjica
svakoga dana raduje mase
postupcima toliko lepim
da ih zli jezici okupljenih samoća
proglasiše licemerjem bezmernim.

Kroz sebe gledaju u tebe
neispisane stranice popunjavaju prazninom
uopštavanje razlika do bunta je dovelo
da li smem uskratiti pravo na samoizabrano ropstvo
imam li vizu za zlatnu obalu.

Želim Mesec i Sunce u jednom univerzumu
rodu i labuda u istom jezeru
hoće li dobra volja i veselost jedinstva
ikada u svojoj harmoniji
doneti radosti svojim borcima - mirotvorcima.

--[27].

Vreva je, metež, i sam sam u njemu
pa nesvesno potpisujem peticiju sistema
i učestvujem u bezumnoj igri
sve do smiraja dana bez odgovora.

Jesen je u gradu bez odgovora
zakucala kišom i ušla bez pitanja
ogolila drveće, najavila zimu
produžila noći, zakasnila svitanja.

A kad padne noć i sve se stiša
nagorela hartija dalekih sećanja
dolazi da uzme svoj danak
da otme spokoj i miran sanak
svakome ko ga zaslužuje.

Aveti prošlosti progone
bez milosti kidaju parče po parče budućnosti
savladati neznanje razumnim saznanjem
ali kako kada si prekriven tragovima
i okružen nemilosrdnim šaptačima.

Bez Tebe sam izgubljen u prašumi života
Bez Tebe žedan skapavam na pučini Sahare
izvedi me sada iz truležnog juče
uvedi me sada u zlatno sutra
daj mi predukus slave u noći dalekog jutra.

--[28].

Kome da sputam bezumlje, jed
nad svakim pokretom lebdi osuda
pomisli roje zagluh i oslep
dani pažnje nestadoše u hirovima.

U gradu koga više nema
ponosno stoje pokretni spomenici
nestaje težnja okraćalih rukava
da pokriju ruku sa ponoćnim satom.

Licemerje se zagubi pod naletom borbe
za svaku mrvu egzistencije
za opstanak odnosa poštovanja
i malo preostalog dostojanstva.

Sve je tanja linija poštenja
a sve deblja kamenica grabeži
zavatlana snažno u ćup pravednosti;
oduzeto pravo na veru u iskrenost.

Kažu mi da mnogo tražim jer dišem
da preterujem jer gledam i vidim
znam da je Ljubav jedini izlaz
uzdanje u meri je snage uzdanice.

--[29].

Dan kao noć
i noćno tumananje opijenog,
gladnog novih i nepoznatih avantura.

Pogled kao osmeh
svetlucavo lažnih porculana,
prevarenih asova i džokera
koji su mislili da su sve.
Potpis i pečat - svemu je kraj.

Krov kao kapa
dime se misli pravci olimpijske krugove,
uvereni su da mogu pobediti unutar njih.

Glava i krošnja
razlistana i bogata plodovima
očekuje krunu i zahvalnost za ponos.

Da li je cena pobede nečiji poraz?
Potpis i kruna - pobedio si.

--[30].

Mnogo si puta pokazao prazninu
čoveče bezumni trule reputacije
za trenutak slasti izivljavanja
nad dobrom voljom i osmehom
zauvek si okrenuo njihova ledja ka licu svome.

Mnogo si puta stavio sebe na tron
zamišljao sebi kraljevstvo despote
lažno vladao onima kojima dorastao nisi
ne vrediš ni koliko mali im prst

varaš se grdno mali moj tiranine.

Šta ti je falilo malo ljubavi
poštovanja prema mojoj plemenitosti
nikad ti nisam dao povod za grubost
pogazio si srce moje bezumljem
nakaznošću naružio si lepotu gostoprimstva.

Dao sam ti bezbroj prilika
da shvatiš ideal i kreneš ka njemu
da shvatiš osnovna pravila poštovanja
pljunuo si Sunce misleći da ćeš ga ugasiti
žalosno je gledati tvoju glupost.

Mnogo si puta promovisao svoju nadmoć
za malo zadovoljstva postao si ništa
zgaženi opušak na prljavoj ulici
razmisli dobro - možda još nije kasno
ustani, umij se i pogledaj bogatstvo ljudskosti.

--[31].

U svećama ovim utkano je
mnogo čežnje, ljubavi i nada
iz pogleda ovoga izvire
puno patnji, lutanja i strada.

Svaka bora svoju priču znade
pa je peva u zapevak licu
pod maramom pričale bi sade
al' se plaše da izdaju klicu.

Hrabru klicu vernoga veselja
dok je nade može se živeti
kad ugasi i poslednja želja
tad je vreme na počinku mreti.

Gledam baku uveloga lica
ali zato okica svetluca
za nju umret ipak je sitnica
jedan korak stazom ka svetlosti,
ka svom jatuu andjeoska ptica.

--[32].

Veliki grad, gomila titraja
praskozorje izgubljenih identiteta
nadomak jabuke, nadomak sveta
dobrovoljno pogibeljno urušavanje
teško je to razumeti
iz perspektive suprotne frekvencije
neiskustvo vredno sažaljenja
no sreća sasvim dostojna ushićenja
sreća neznanja i nerazumevanja
koja se stapa sa okolnim mirom.

Veliki grad, svetlost i tama
pustinja duše u sred gustog jata
koje naizled sinhronizovano i neumorno
plovi nebeskim prostranstvima
bez kompasa i odredjenog cilja
i svaka ptica traži svoj izlaz
bežeći od praznog sistema
požude, prezira i ništavila.
Da li moj izlaz donosi pometnju
kišnih kapi i nesavršenih pravila?

Veliki grad, dinamika mreže
ne umire noću da bi se rodio sa petlovima
veliki grad živi bez prestanka
neumornim srcem otkucava istoriju
traži perfekciju šireći svoju celovitost.

--[33].

Daleki Maj
nadomak dodira
u poprištu plišanih revolucija
kada smo išli pravo
izmicali beskrajju ponosni na slobodu.

Nema ih više
iluzija koje su značile život
razbila ih sujeta
razbila je život
prosute su fraze iz varljive harmonije.

Pomirili smo se
sa bezdanom slagalicom istorije
narušiteljem našim, sećanjem.

Svesni smo svoje udaljenosti
od predmeta naših želja
malobrojne prosvećene populacije.

Daleki Maj
šarenilo osmeha udaljenih nadanja
i dalje idemo pravo
sve dalje i dalje.

--[34].

Kada nestaju dela
nestaje sav moj život
topim se u očaju
i gubim smisao u teškom dahu.

Potrebe postaju tanke
tražim da mi se vrate
nepoznanice lažnog mira.

Kada odlaziš od mene
bez osmeha i volje
topim se u sećanju
kada je sve bilo bolje.

Živim u budućnosti
u mašti svojih planova
i gubim ovaj trenutak.

--[35].

Umotan u beznadje
ogrnut besmisлом
tonem u privide parčadi rasutih.

Ponesen osmehom
probudjen ljubavlju
nosim svakidašnjicu na svojim ramenima
kao da je dašak vetra.

Obavijen sumnjom
okružen granicama
padam u neznanje bezvremeno.

Okupan u Tvom pogledu

umiven nežnim dodirom
žalim želju za odustajanjem
koja bleedi i nestaje
obasjana ushićenjem mojih okeana.

--[36].

Jaganjci su igrali na poljima moga sna
skakutali uz pesmu zalaska Sunca
provlačili se jedan mimo drugog
nošeni dahom maslačka
slavili hvalospevom tvoje rodjenje.

Znali su sta žele, čemu teže
donevši ostvarenje ponosno su ustali
da proslave novi život
ideje u peru poete.

Idejo dobrorodjena u predgradju moga uma
carskim ushićenjem dočekana
nejaka i nezaštićena
strahom utkana u okove nedodirljivosti
plačeš za slobodom u sigurnosti.

Ne boj se jer -
zalivaću te ljubavlju svojom
čuvati od paklene sumnje
pod kopcima svojim.

Ne plači jer -
bogate plodove doneće dan
u trenu kad stope se java i san.

--[37].

Nakit je vapaj
pusta želja promocije
tvoje razmetanje je nakit
snishodjenje nagonima
formiranim u dalekoj prošlosti.

Pogledaj u Zvezdu
videćeš kako treperi
izgovara lekovite stihove
meleme nežno postavlja

po smrtnim ranama Duše.

I biće ti jasno
kao i svakom pre tebe
ko god je dovoljno hrabrosti skupio
da izadje iz svoje ljuštore
u svet smirene sigurnosti.

U Ljubavi večno ostati
Sapienti Sat.

--[38].

Nepotpunost se puni,
savladava prazninu peskovitu,
curi u nedohvat vremena
kroz prste zauvek stisnute
u preteću pesnicu.

Riznica mudrosti plavetnila
nije uspela u samosavladjivanju.
Pokazaće se u snazi
kamen na kamenu ostati neće
od grada zlurade sreće.

Donesi mi poslednji bes,
pokaži golotinju svoju.
Odneću pobedu, mačem ću proći
kroz tamu da razgonim priču
bez poente i happyend-a.

--[39].

Nepredvidivi preokreti
polako - lagano
savladati neman
korak po korak.

Idući stojim
staza se kreće
lažan krajolik se bori
da dokaže svoju istinitost.

Virtuelna stvarnost
nestaje savladana strpljenjem nepostojećim

kada bih samo mogao...

Gubim se...
opet sam tu
pevamo pesme himnolike
likujemo zajedništvom
nestajemo u gomili.

--[40].

Još jedan dan odlazi u zaborav
na krilima propušta kapi rose
svetiljke u redu dočekuju goste
pobednike skupih beskućnika
tragičan osvrt pogrešnog vremena
zapaljenih baklji.

Parkirani pokreti nisu daleko
mirovanjem ću stići da uhvatim
poslednji pogled
poslednju sliku u galeriji tišine
poslednju kap sa tvojih krila.

--[41].

Tvoji su pokreti tako lagani
koraci oslikavaju harmoniju
negde daleko gde dopire pogled
nisu se reči našle u tami.

Ponovo sam na putu
nema neizvesnosti i znatiželje
punim jedrima plovimo
monotoniju rastapa poneki talas.

Uhvati zvezdu
uhvati zvezdu
ona je svitac za spokoj duše
odavde do večnosti.

Shvati celinu
shvati celinu
ona je ključ za bravu slobode
za spokoj duše odavde do večnosti.

--[42].

Ako moliš ne daju
kada tražiš - dobro razmisle
ako zahtevaš, ipak se smiluju
kada miruješ - padne ti s' neba
možda ipak ne, nisi siguran
čekaš prepun oslobodjene nade
smeješ se strepnji..

Pisac agonije stoji na ivici litice
gleda u obećanu zemlju
na njegovim ledjima izrastaju krila andjela
zlo je sa ove strane
andjeo poleće..

--[43].

Prodani ideali plutaju nemo
po bespuću samrtnog goluba
stidi se ponos pale zvezde
nikada više
pastiri i psi.

Pognute glave lutaju kudgod
talog na površi zaklanja more
koralni već uveli žive u tami
nikada više
pastiri i psi.

Daleka svetlost da izgubi nadu
daleki osmeh da otera lice
prosute reči da pokriju mržnju
zemlja pod nama odlučno diše
nikada više
pastiri i psi.

--[44].

Destrukcija poljima pleše kosom
pozitivna smeta - negativna raste
u srcima samotnih prototipa stvarnosti
sa neovisnim ekspanzivnim sklonostima.

Šumarak krije osmeh harmonije
univerzum radja galaksije i puteve
nestanak je skretanje
skrivanje Istine neman je skretanja.

Povorke odlaze pred karnevalom
tišinu razgoni pesma, igra
radost osvaja zvezdano nebo
postani evolucija beskrajne Istine
postani Radost
postani Radost
plavetnilo neba - oblaka osmeh.

Budi budjenje Harmonije.

--[45].

Skini masku pod kojom kriješ bol
boli te neznanje
i ne igray igre sa mnom
jer u očima mojim imaš srce na dlanu.

Dopusti mi da prosipam bisere zatvorenih očiju
ne odaj se glasom
nahrani život na Izvoru himne prepuštanja Večnosti
znaj, staklo je lomljivo dok ruža ne procveta.

Skini masku pod kojom kriješ bol
pusti bolno neznanje da ode
ostaće večna Sloboda.

--[46].

Oaze govore saputniku vernom
miris kokosa nestaje dolinom
raj je proplanak na pustari
morskih talasa šum.

U ogledalu posmatram more
igrayu prostirke penušave stvarnosti
lagani dodir otvara prolaz
obećanom zemljom vihori caruju.

Tražih te nemo po pustari svukud
znanje je vredelo malo

na zalasku sunca zalazi nada
trenutak tišine pokaza snagu.

Na dnu oaze pronadjoh more
na obali mora malena školjka
unutar školjke predivan cvet
na latici cveta mirisna rosa
u kapi rose Tvoj beskrajni osmeh.

--[47].

Držeći oblak stižem do sna
oteram oblak da Sunce poplavi
nateram osmeh nevinog lica
da otvori stisak kratkovidosti.

Stvarnost nema preporuku
zalupio sam joj vrata
preporuka je otišla
možda će naći drugo utočište.

Znam, ona se hrani okovanim
njene tamnice su pune
i zaista nema milosti
za noćne šetače.

Držeći oblak stižem do sna
oteram oblak da Sunce pocrveni
znaš, niko nema vlast nad tobom
jedino sam možeš sebe okovati
pa ipak, mnogi tako čine.

--[48].

Posramljeni poglavari čitaju
kako ih je vreme pregazilo
neznalice traže zaborav
pitaju krvavo smerno
gde je nastupio pogrešan korak.

Zašto su skrivena zlatna vrata
staklenoj sobi nedostaju prozori
ogledala izbijaju iz ambisa
a savest je tako slatko lagala
da je i sebe učinila lažnom.

Izvuci osmeh iz prašnjavog sećanja
izbaci knjigu iz prašnjave police
zameni pogled za dodir
on te neće prevariti.

Seme kuca na zlatna vrata
otvori ih hrabro - pogrešan korak odlazi.

--[49].

Postulati prolaznosti prodiru
sazveždje tišine
neodredjenost praznine
kakvo delimično rešenje za kraj.

Odrubljenost jecaja za radost tkiva
JaMajka objavljujem
proglas bezbednosti pod okriljem stvarnosti
razmišljanje o nezaustavljivosti vremena
sklopljeni fragmenti voze bremenitost.

Izlizane slike izlaze
kroz procese prevrata
pronevera popušta pred neznanjem
i molim te, molim te
nemoj me razumeti
jer možeš umreti
ili možda..
... živeti večno!

--[50].

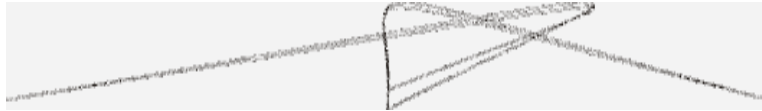
Kada je Čovek krenuo
sve su prilike zastale
da senke u očaju zablude
drugačiji pronadju put.

Postelje ostaše sklopljene
krijući tajnu užitka
nesloga velikih govora
rečima utire stradanja.

Kada je Čovek krenuo
bremenite misli se skloniše

zastati nije mogao
daleko nosi ga let.

Zmajevi igraše tiho
jedan drugom u krilima
kada je Čovek stigao
sledeći odmah se digao.

Ljubav i svetlost, na zdravlje i sreću svima..

Zoran R.J.